

МЕЛЬНИК Микола Євтихійович

Випускник агрономічного факультету (1978)

**Письменник. Державний службовець I рангу.
Народний депутат України I, IV скликань,
сільської, районної та обласної рад.**

Голова Вінницької облдержадміністрації (1995–1996)

Народився 17 квітня 1943 р. в с. Липівка Томашпільського району Вінницької області в сім'ї Євтихія Павловича та Олени Федорівни.

Вже з 17 років юнак залучився до розвитку сільського господарства, до важливих аграрних справ. У 1960 р. почав працювати в рідному селі, в колгоспі імені Леніна. Того ж року вступив до Брацлавського сільськогосподарського технікуму. Після служби в армії обіймав такі посади: з 1966 р. — обліковець тракторної бригади, плановик колгоспу, завідувач тваринницької ферми.

У 1969 р., коли М. Є. Мельнику було лише 24 роки, земляки обрали його головою колгоспу імені Леніна. Завдяки гарним організаторським здібностям, винятковій працездатності, очолюване новатором господарство стало одним із найкращих в Україні. До с. Липівки приїжджали навчатися передовим методам господарювання та переймати досвід з усього Радянського Союзу. Господарство протягом трьох п'ятирічок було учасником ВДНГ СРСР і Української РСР.

Упродовж 1973–1978 рр. Микола Євтихійович здобував вищу освіту в Уманському сільськогосподарському інституті імені О. М. Горького, де отримав кваліфікацію «вчений агроном». Освітню підготовку називає високоякісною, фундаментальною для кар'єрного успіху.

У 1991 р. М. Є. Мельник почав насичену політичну діяльність. Увійшов до складу комісії з питань економічної

реформи і управління народного господарства, бюджетної комісії, комісії Верховної Ради України з питань економічної реформи і управління народним господарством. У 1995 р. став членом комісії з питань аграрної та земельної реформи при Президентові України, головою фракції СПУ у Вінницькій облраді. Крім того, був членом Політради СПУ, секретарем Вінницького ОК СПУ, головою Вінницької облради народних депутатів. Входив до складу Народної Ради, групи «Земля і воля».

У 2007 р. призначений генеральним директором ВП «Агропромисловий комплекс» ДП «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом». З 2008 до 2012 р. був заступником голови Правління Київ-Дніпровського міжгалузевого підприємства промислового залізничного транспорту. З 2002 р. — голова підкомітету Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин.

Перші роки державотворчого процесу, як згадує М. Є. Мельник, були непротистими і суперечливими. Адже більшість нардепів у переломний момент нашої історії не бачили перспективи самостійної суверенної України поза межами Радянського Союзу. Микола Євтихійович став учасником першої за часів радянської влади політичної опозиції у вищому законодавчому органі — Народній Раді. Попри вогнище суперечок щодо подальшого розвитку нашої держави, загрозу втручання Росії, Україна пішла мирним демократичним шляхом і здобула жадану незалежність.

Л. Д. Кучма та М. Є. Мельник на Всеукраїнському саміті, с. Липівка, 1995 р.

Микола Євтихійович з донькою Світланою вітають О. О. Мороз на полях господарства

До речі, М. Є. Мельник, один із 4 депутатів Вінниччини (загалом же інтереси краю того скликання представляло 16 нардепів), хто урочисто вносив до зали засідань Верховної Ради України синьо-жовтий стяг пам'ятного 24 серпня 1991 р. Цей прапор, як реліквія, досі зберігається під склом у Музеї Верховної Ради України.

Важливо наголосити, що господарство за головування самовідданого і вимогливого керівника стало лідером за багатьма показникам й давало 80% районного показнику з виробництва яєць, 60% — м'яса. Гідний заробіток мали трударі полів і ферм, працівники потужних виробничих комплексів, комбикормового заводу, ковбасного цеху. Липівське колективне господарство було зразковим як в Українській РСР, так і в усьому СРСР. За часів незалежності, в 1995 р., мальовничий куточок щедрої подільської землі — Липівку — відвідали два президенти України: тоді чинний Леонід Кучма і майбутній очільник держави Віктор Ющенко, який обіймав посаду голови Національного банку України.

Можновладців усіх рівнів вражали досягнення господарства М. Є. Мельника, що наочно демонструвала контора-палац під скляним куполом, із неперевершеним художнім внутрішнім інтер'єром. Приємно здивувала і якість 45-кілометрової дороги з твердим покриттям, чим тоді не кожний населений пункт районного значення міг похвалитися. Липівчани одні з перших, завдяки старанням депутата І скликання, відчули переваги блакитного палива. Аби природний газ для односельчан став реальністю, Микола Євтихійович у напруженій розмові з Леонідом Кравчуком, попросив тодішнього Президента України звернути увагу на питання проектування і будівництва газогону до Томашполя. Ці та багато інших благ цивілізації надзвичайно приємно здивували високоповажних гостей. Вони на власні очі переконалися, що М. Є. Мельнику, справжньому господареві, вдалося втілити в життя ідею розбудови рідного села завдяки підйому сільськогосподарського виробництва.

Яскравим свідченням заслуженого авторитету господарника й політика в мешканців села є те, що приблизно 200 липівчан, з якими пліч-о-пліч працював, розбудовуючи малу Батьківщину, їздили й агітували на користь висування односельця. Саме їхньою заслугою Микола Євтихійович вважає своє обрання головою Вінницької облради, очільником Вінницької облдержадміністрації.

Усі свої сили та досвід Микола Євтихійович спрямовує на розвиток і піднесення сільського господарства, насамперед, рідного краю. Підвищує мотивацію молоді

залишатися жити та працювати в селі. Вважає, що земля повинна належати справжнім господарям, фермерам, наголошуючи: «Село живе — молодь має перспективу». За його словами, потрібно розширювати культурно-побутову інфраструктуру села та поліпшувати умови соціального захисту сільського населення, застосовувати передові технології, сучасну техніку, розвивати соціальну інфраструктуру. Значені плани успішно вдалося втілити в життя Миколі Євтихійовичу. За його головування господарство побудувало виробничі комплекси, потужні соціально-культурні об'єкти: школу, Будинок культури, сучасний дитячий садочок, спортивні комплекси, реконструйовано церкву. М. Є. Мельник переконаний, що перлинами України є її села.

Про все пережите Микола Євтихійович талановито описав у шести томах роману «У диких заростях малини». Безкомпромісність, віра в порядність і чесність людей — речі, на жаль, майже зовсім забуті сьогодні, — пронизують сторінки видання. Людина, яка найбільш цінна й цікава М. Є. Мельнику і в книзі, і в житті, — особистість з ідеалами, з почуттям власної гідності та відповідальності перед рідною землею, країною, народом.

За багаторічну трудову діяльність нагороджений орденами Леніна та Трудового червоного прапора, «Знак пошани» тощо.

Надійним життєвим тилом Миколи Євтихійовича є родина, тож він завжди щасливий, сповнений енергії та оптимізму, готовий до великих звершень.

Щасливий сім'янин. Разом із дружиною, Ніною Павлівною, пишається найріднішими людьми, які є продовжувачами його добрих справ і помыслів. Дочка Світлана закінчила Вінницький державний сільськогосподарський інститут, вона перейняла трудову естафету, очоливши СТОВ «Липівка».

Зять Анатолій є керівником СПП «Кісниця». Подружжя виховує двох синів. Друга донька Катерина є випускницею Вінницького педагогічного інституту, обіймає посаду викладача Київського національного торговельно-економічного університету. Чоловік Юрій працює в Національній академії наук України. Обоє — доктори наук, професори. Виховують двох донечок, які успішно навчаються у школі.

У вільний час М. Є. Мельник полюбляє грати в шахи, волейбол, футбол.

Блискучий господарник і вмільний управлінець пройшов тернистий шлях професійного зростання, розсудливо крокуючи до своєї мети, пробираючись через життєве сум'яття з вірою та надією про краще сьогодні, бо ж ліпшого майбуття заслуговує рідний край та Україна.

Л. Д. Кучма проводить Всеукраїнський саміт у повному складі Кабінету Міністрів України за участю всіх голів облдержадміністрацій України в господарстві М. Є. Мельника у с. Липівка, 1995 р.